

822.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 września 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o wykonaniu art. 97 i art. 104 Ordynacji Podatkowej.

Na podstawie art. 97 i art. 104 § 2 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) zarządza się co następuje:

Do art. 97.

§ 1. (1) Z gruntów niescalonych w województwach środkowych (białostockie, kieleckie, lubelskie, łódzkie, warszawskie i m. st. Warszawa) i wschodnich (wileńskie, poleskie, nowogródzkie i wołyńskie), które stanowią obecnie podatkowe jednostki zbiorowe, wymierza się państwowy podatek gruntowy z gruntów całej jednostki, traktując ją jako jedną posiadłość.

(2) Jeżeli jednak którykolwiek z uczestników jednostki zbiorowej przedstawi urzędowi skarbowemu dowody, stwierdzające obszar jego gruntu, podatek z tego gruntu, poczynwszy od najbliższego roku podatkowego, wymierza się indywidualnie po uprzednim ewentualnym przeprowadzeniu klasyfikacji gruntu.

(3) Klasyfikacja gruntów powinna się odbywać w porze roku nadającej się do jej przeprowadzania.

(4) Klasyfikacji dokonywają komisje klasyfikacyjne w składzie: delegata urzędu skarbowego, jako przewodniczącego, wójta gminy lub jego zastępcy, sołtysa danej wsi oraz dwóch biegłych rolników, powołanych przez przewodniczącego z pośród miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego. O dniu klasyfikacji należy zawiadomić zainteresowane osoby na pięć dni przed terminem, wyznaczonym dla dokonania klasyfikacji. O dokonaniu klasyfikacji sporządza się protokół, który powinien być podpisany przez biorących udział w klasyfikacji.

(5) O uchwale komisji klasyfikacyjnej należy zawiadomić posiadaczy klasyfikowanych gruntów w terminie 7 dni po dokonaniu klasyfikacji. Od uchwał komisji klasyfikacyjnej służy prawo odwołania do izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego w terminie dni 14 po doręczeniu uchwały komisji. Postanowienia izby skarbowej są ostateczne.

§ 2. W przypadkach, przewidzianych w art. 55 Ordynacji Podatkowej, po upływie okresu zwolnienia gruntów scalonych od podatku gruntowego na podstawie art. 12 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 167) urząd skarbowy skutecznie wymiar państwowego podatku gruntowego odrębnie dla każdego posiadacza.

§ 3. (1) Wymierzoną na każdą podatkową jednostkę zbiorową kwotę państwowego podatku gruntowego zebranie gromadzkie (rada gromadzka) lub częściowi posiadacze gruntów, opłacający dworski państwowy podatek gruntowy, rozkładają pomiędzy poszczególnych posiadaczy gruntów w stosunku

do posiadanych przez nich obszarów z uwzględnieniem klasy gruntów.

(2) Zażalenia na postanowienia zebrań gromadzkich (rad gromadzkich) lub częściowych posiadaczy gruntów mogą być wnoszone przez poszczególnych uczestników jednostki zbiorowej, w ciągu dni 30 po dniu zapadnięcia postanowienia w sprawie rozkładu podatku, do właściwego urzędu skarbowego.

§ 4. Urząd skarbowy bada podniesione w zażaleniu zarzuty, w razie potrzeby zarządza sprawdzenie obszaru i klasyfikacji gruntów w trybie przewidzianym w § 1 ust. 3 — 5 i wydaje orzeczenie, które jest ostateczne.

Do art. 104 § 2.

§ 5. Sprostowanie, wynikłe z powodu ponownych pomiarów lub klasyfikacji, dokonanych na skutek zmian w pomiarach gruntów, przeprowadzonych przez mierniczych przysięgłych, uprawnionych do wykonywania tych prac na zasadzie ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 46, poz. 454), nie stanowi podstawy do dodatkowego wymiaru podatku gruntowego.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*